

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΧΩΡΙΣ ΜΑΓΙΟ
ΚΑΙ ΠΟΥΛΟΒΕΡ

Λοιπόν, η ιστορία μου δεν έχει δράκους, ντετέκτιβ, βαμπίρ και πριγκίπισσες. Δεν έχειμποτιλιαρίσματα στους δρόμους, γάλα για πρωινό, πουλόβερ, μαγιά και σάντουιτς με τυρί και ντομάτα. Αν θέλετε να διαβάσετε μια φυσιολογική ιστορία, καλύτερα να σταματήσετε την ανάγνωση τώρα. Αν, πάλι, θέλετε να μάθετε πώς είναι η ζωή με ρούχα από σενιτόλη και σάντουιτς με κιντρίλι ωμό, τότε συνεχίστε να διαβάζετε. Θα κάνουμε όμως μια συμφωνία. Δε θα λέτε κάθε λίγο και λιγάκι «μας δουλεύει αυτός ο τύπος», εντάξει;

Και τώρα θα το πω, και κρατηθείτε να μην πέσετε από την καρέκλα σας. Είμαι εξωγήινος. Ονομάζομαι Ίνξορ και ζω με την αδερφή μου τη Φλάρα και

τους γονείς μου Μορίζα και Καφάλι Αχουνόδ στην πόλη Κροαλία, στο βόρειο άκρο της Πετιλάνδης. Όχι, αποκλείεται να σας πω σε ποιον πλανήτη βρίσκεται η Πετιλάνδη. Μπορεί ξαφνικά να σας ανοίξει η όρεξη και να έρθετε να μας φάτε. Έτσι λένε όλοι εδώ: ότι, αν οι Γήινοι μάθουν για μας, θα μας κάνουν μια χαψιά. Στην αρχή, λέει, θα έρθουν για ειρηνικές διαπραγματεύσεις, θα θέλουν να δώσουν το όνομα ενός ιστορικού μας ηγέτη σε μια κεντρική τους πλατεία, αλλά στο τέλος θα μας κατακτήσουν και θα μας κάνουν πειραματόζωα. Ο καλύτερός μου φίλος, ο Πικασίλι, πιστεύει ότι τα ίδια λένε κι οι εξωπετιλάνδιοι (δηλαδή οι Γήινοι) για μας: ότι, δηλαδή, είμαστε τρομακτική ράτσα, ότι έχουμε τρία μάτια και μιλάμε σαν ρομπότ.

Και δεν το λέει μόνο ο Πικασίλι. Το λέει και η φοβερή και τρομερή Έλια Κίντιβα, που σας ξέρει απέξω κι ανακατωτά. Η Έλια Κίντιβα είναι το ίνδαλμά μου (η μόνη γυναίκα που έχω για ίνδαλμα, συνεννοηθήκαμε;). Είναι εξερευνητήτρια της Γης, κι αυτό είναι το επάγγελμα που θα ήθελα να κάνω κι εγώ αν δε γίνω γριφάς τελικά. Αλλά για τα επαγγέλματα θα σας μιλήσω μια άλλη φορά.

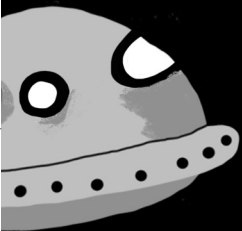
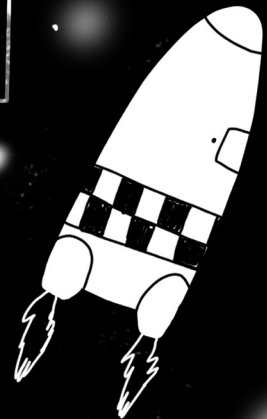
«Πιο σημαντικά από τα επαγγέλματα» λέει η κυρία Ενζίκα (και γι' αυτή θα σας μιλήσω σε λίγο) «είναι τα όνειρα». Εμένα το όνειρό μου είναι να ταξιδέψω στη Γη και μετά να γράψω ένα βιβλίο για το ταξίδι μου, δηλαδή να συνδυάσω τα επαγγέλματα με τα όνειρα. Με άλλα λόγια, να κάνω το επάγγελμα των ονείρων μου.

Θα ταξιδέψω στη Γη και μετά θα γράψω ένα βιβλίο για το ταξίδι μου...

ΙΝΞΟΡ ΑΧΟΥΝΟΔ

Ταξίδι
στη Γη

Η αλήθεια είναι ότι είμαστε μια πολύ συνηθισμένη φυλή εμείς οι –οχ, παραλίγο να την πατήσω κανονικά–, ας πούμε... εμείς οι Κροαλοί. Εντάξει, είμαστε πιο κοντοί από εσάς. Αλλά αυτό έγινε σκόπιμα, εδώ και αιώνες, για εξοικονόμηση ενέργειας και χώρου, όταν εκείνος ο περίεργος τύπος, ο Σπένσορ Φολκάνο, ανακάλυψε

τον μαθηματικό τύπο της αυτόματης συρρίκνωσης.

Κατά τα άλλα, μοιάζουμε αρκετά. Έχουμε δυο αυτιά κι εμείς, όχι πολύ χωνευτά σαν τα δικά σας – εξέχουν λίγο σαν χωνιά, κι έτσι γλιτώνουμε και τις ωτίτιδες. Τα μά-

τια και το στόμα μας είναι στη θέση τους, χέρια και πόδια επίσης. Μαλλιά δεν έχουμε – έπεσαν αιώνες πριν, μετά τον τελευταίο χημικό πόλεμο μεταξύ Κροαλίας και Μπάριας. Φοράμε ελαστικά σκουφιά από σενιτόλη. (Ξέρετε, αυτό το λεπτό συνθετικό ύφασμα που ανακαλύφθηκε το 3.020; Σιγά μην το ξέρετε! Ε λοιπόν, όλα μας τα ρούχα εδώ είναι κατασκευασμένα από σενιτόλη. Κι όταν λέμε ρούχα, εννοούμε φόρμες, μπότες, γάντια, τα πάντα.)

Στην Κροαλία κάνει πολύ κρύο, το καλοκαίρι μας είναι όπως ο δικός σας χειμώνας στη Σουηδία ή ακόμη και στη Φινλανδία. Όταν έρχεται χειμώνας, παγώνει όλη η Κροαλία, τους υπόλοιπους εννιά μήνες τη σκαπουλάρουμε. Κι αυτό χάρη στους Κροαλούς, που χρησιμοποίησαν τα κρόαλα, το φυσικό πέτρωμα από το οποίο πήρε η πόλη μας το όνομά της, για να χτίσουν τείχη που κρατάνε μακριά τους βόρειους ανέμους. Από κρόαλα φτιά-

χνουμε και τα σπίτια μας. Τα συνδέουμε μεταξύ τους με μια πανίσχυρη κόλλα, ένα παράγωγο της σενιτόλης, που κάνει πολύ γρήγορα και χωρίς διαβρώσεις ό,τι κάνει σε σας το τσιμέντο.

Θα με ρωτήσετε: πώς ξέρω για το τσιμέντο, τη Σουηδία και τη ζωή στη Γη. Μη με κουντίζετε, γιατί μετά θα λέτε ότι σας κάνω τον έξυπνο. Εξηγούμαι μια και καλή λοιπόν: στο σχολείο μας, στο μάθημα Αρχαίων Πολιτισμών, μαθαίνουμε τα πάντα για τον πλανήτη σας. Μάλιστα, αυτό το τετράδιο όπου σας γράφω τώρα είναι το Τετράδιο Εργασιών Αρχαίων Πολιτισμών. Η δασκάλα μας, η κυρία Ενζίκα, μας ζήτησε να γράψουμε αυτό το Σαββατοκύριακο έκθεση με θέμα «Γράμμα στους εξωπενιλάνδιους». (Το είπαμε, δεν το είπαμε; Έτσι λέμε εμείς τους Γήινους.)

Η ιδέα της είναι ότι είμαστε πολύ διαφορετικοί, αλλά έχουμε κάτι να κερδίσουμε ο ένας από τον άλλον. Παλιότερα έλεγα: σιγά μην κερδίσουμε κάτι από τους εξωπενιλάνδιους. Αφού ζούμε σε διαφορετικό χωροχρόνο. Αλλά, από τότε που αποφάσισα να γίνω εξερευνητής και γριφάς, άλλαξαν τα πράγματα. Άρχισα να πιστεύω:

- 1) στις συμπτώσεις και
- 2) στα θαύματα.

Γι' αυτό είπα: δεν κάθεσαι να το γράψεις αυτό το γράμμα;

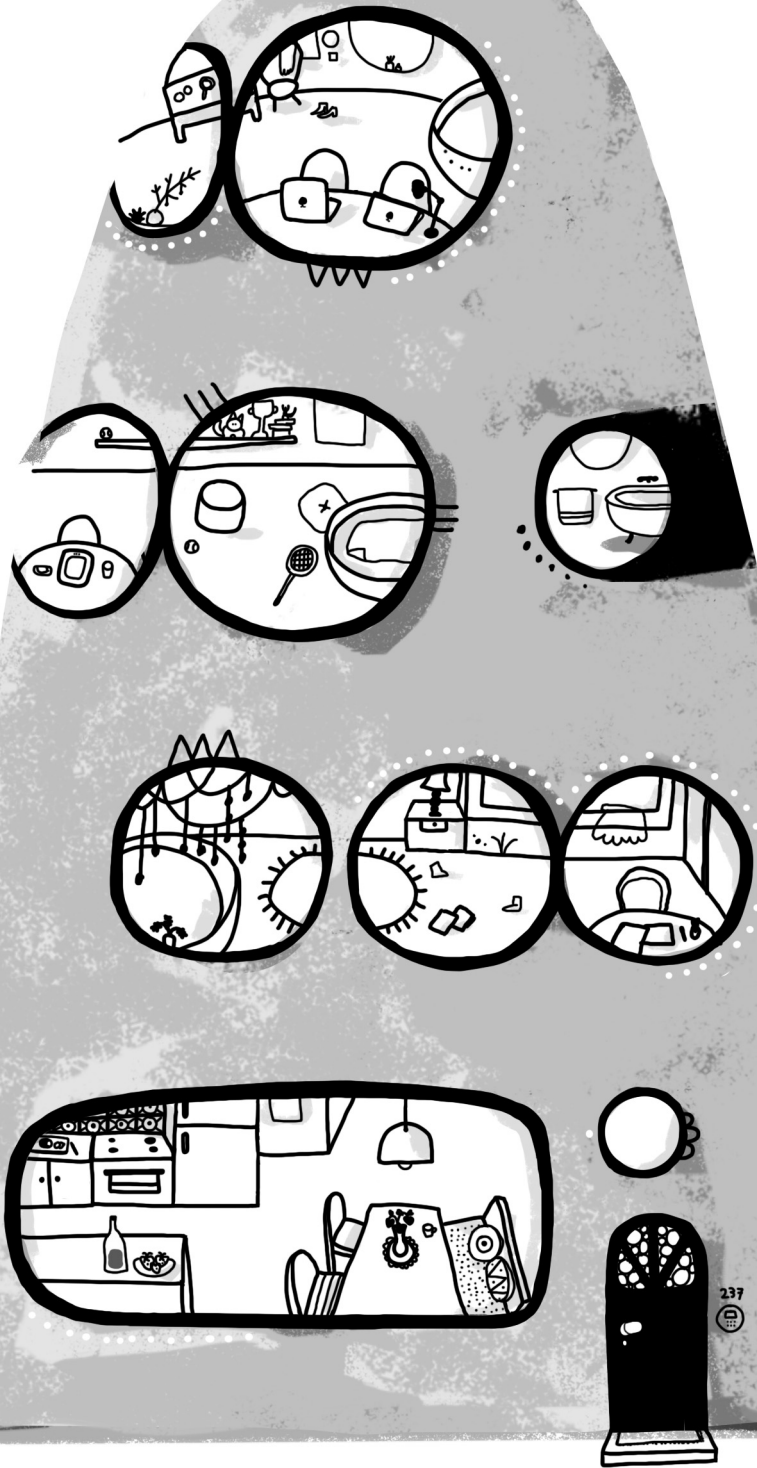

Σας γράφω από το δωμάτιό μου, που βρίσκεται στο γκραβίλι 237@MK (δηλαδή στο σπίτι 237 της οδού Μακαρά στην Κροαλία), με τον Μελφριντάκο να τρίβεται στα πόδια μου. Είμαστε κι οι δυο ξαπλωμένοι στο πανάρ μου, που, όπως όλα τα πανάρ, αιωρείται και μερικές φορές, αν ξεχάσω να κλείσω το παράθυρο, ορμάει έξω την ώρα που εγώ κοιμάμαι και ταξιδεύει στον ουρανό. Λοιπόν, για να τα ξεκαθαρίζουμε ένα ένα:

Το γκραβίλι είναι ένα κωνικό σπίτι, σαν κυνόδοντας, φτιαγμένο από κρόαλα, με τρύπες ανοιγμένες εδώ κι εκεί (τα δωμάτια) και σήραγγες με σκαλιά για να επικοινωνούν οι τρύπες μεταξύ τους. Κάτω έχουμε την κουζίνα και το καθιστικό, στην τρύπα του δεύτερου ορόφου το δωμάτιο

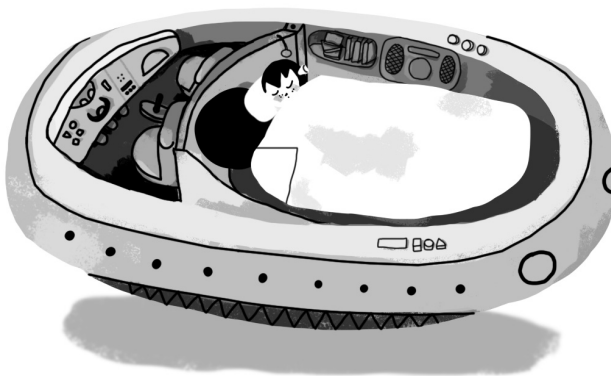

της Φλάρας, αποπάνω το δικό μου και στην κορυφή το δωμάτιο της Μορίζας και του Καφάλι (εδώ στην Κροαλία τους γονείς τούς φωνάζουμε με τα μικρά τους ονόματα).

Ο Μελφριντάκος είναι η νούρα μας (ούτε κι αυτή θα την ξέρετε μάλλον, είναι μια ράτσα που αφθονεί στην Κροαλία και γενικά σε ολόκληρη την Πετιλάνδη). Τέλος πάντων, δώστε βάση: η νούρα είναι κάτι ανάμεσα σε γάτα, σκύλο και αλεπού, μόνο που έχει φτερά. Μιλάει πετιλανδικά, επειδή τα ζώα της Πετιλάνδης εξελίχθηκαν πολύ τους τελευταίους αιώνες. Έφτιαξαν το Σου Ζου Που (Σωματείο Ζώων Πετιλάνδης) και υπερασπίζονται τα δικαιώματά τους με συνέδρια και εράνους. Όμως, ειδικά στην Κροαλία, ζουν μαζί μας στα γκραβίλια, επειδή δεν έχουν καταφέρει να λύσουν ακόμη τα προβλήματα στέγασης κι επειδή Κροαλοί και ζώα συμπαθιούνται πάρα πολύ.

Το πανάρ είναι ένα από τα πιο ωραία πράγματα στη ζωή μας. Πώς να το περιγράψω; Είναι σαν μια κάψουλα

Το γκραβίλι είναι ένα κωνικό σπίτι, σαν κυνόδοντα.

μακρόστενη, με πάπλωμα στη μέση και τριγύρω ράφια για βιβλία ή ηλεκτρονικά ή επιτραπέζια ή ό,τι άλλο χρειάζεσαι. Στο πανάρ κοιμόμαστε, με το πανάρ πάμε σχολείο (το παρκάρουμε στο προαύλιο), κι αν θέλουμε να μείνουμε μόνοι μας, η οροφή της κάψουλας κατεβαίνει αθόρυβα μ' έναν μηχανισμό και τότε δε βλέπουμε, ούτε ακούμε κανέναν. Πιστέψτε με, το πανάρ έχει φοβερή ηχομόνωση. Ακόμη κι αν παίζουν απέξω το καινούριο τραγούδι των Σπινατόκο, δεν παίρνεις χαμπάρι.

Τι; Δεν ξέρετε τους Σπινατόκο; Μη με κουρντίζετε τώρα! Οι Σπινατόκο είναι ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ συγκρότημα συμπαντικής μουσικής – τουλάχιστον αυτό πιστεύουμε ο Πικασίλι κι εγώ. Η Φλάρα με τις φίλες της ακούνε φανατικά τις Ζαμπλ, δυο Κροαλές που τσιρίζουν:

«Έχασα τη νούρα μου στο δάσος/
κι όλο αυτό από δικό μου λάθος».

(Μπλιαχ!!!)

Η Μορίζα και ο Καφάλι ζουν στον κόσμο τους, όπως όλοι οι γονείς. Ακούνε μόνο γήινη προϊστορική μουσική –Μπομπ Ντίλαν και Έλβις Κοστέλλο– πίνοντας στραγγάλ και μασουλώντας κροτίλες. (Α, ναι, το στραγγάλ είναι το απόσταγμα της στραγγαλιάς, ενός δέντρου, τέλος πάντων, που θυμίζει κάπως τις αμυγδαλιές σας. Και οι κροτίλες είναι τα δικά μας τσιπς, που αναπηδούν και θρυμματίζονται μόνα τους στο στόμα.) Αλλά το εθνικό μας ποτό είναι ο χυμός φραγκούλας. Είναι μοβ, γλυκόξινος και τρομερά νόστιμος, κι όπως λέει η Μορίζα κάθε πρωί που η Φλάρα κι

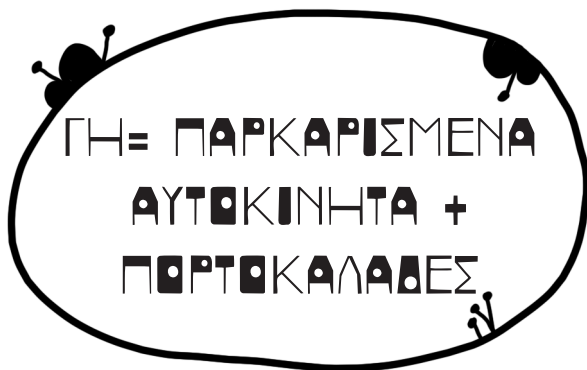

εγώ δεν μπορούμε ν' ανοίξουμε τα μάτια μας για να πάμε σχολείο, περιέχει τόσα αντιοξειδωτικά, που σε ξυπνάει στο πι και φι. (Δε μας ξυπνάει ο χυμός φραγκούλας, στην

πραγματικότητα, μας κάνει να θέλουμε να βυθιστούμε ακόμη πιο βαθιά στα πανάρ μας και να δούμε ένα δυο όνειρα ακόμα. Αυτό που μας ξυπνάει είναι η αγριοφωνάρα της Μορίζας: «ΣΗΚΩΘΕΙΤΕ ΑΜΕΣΩΣ, ΕΙΠΑ, ΣΕ ΔΕΚΑ ΛΕΠΤΑ ΧΤΥΠΑΕΙ ΤΟ ΚΟΥΔΟΥΝΙ!!!» και η μουσική του Καφάλι – μα, καλά, Μπομπ Ντίλαν στις εφτά το πρωί;

Νομίζω ότι είναι απαράδεκτο αυτό που συμβαίνει με τα σχολεία, σε όποιον πλανήτη κι αν ζεις. Γιατί, δηλαδή, να αρχίζουν τα μαθήματα στις οχτώ και όχι στις δώδεκα; Και γιατί να γυρνάς το μεσημέρι, αυτή τη βαρετή ώρα που δεν ξέρεις τι να κάνεις και που όλοι οι συμμαθητές σου έχουν ιδιαίτερα μαθήματα πετιλανδικών, ανώτερων μαθηματικών ή τρένις (ξέρετε, αυτή την εξέλιξη του τένις που τρέχεις σε ένα ανοικτό γήπεδο με μετακινούμενα δίχτυα;). Αν ποτέ η Φλάρα γίνει πρωθυπουργός της Πετιλάνδης (αυτό είναι το όνειρό της, εγώ –είπαμε– θα γίνω εξερευνητής και γριφάς), αν γίνει, λοιπόν, πρωθυπουργός, θα της ζητήσω να καταργήσει τα πρωινά μαθήματα στα σχολεία. (Στην Πετιλάνδη ψηφίζουν και οι μαθητές, και νομίζω πως, αν το κάνει αυτό, θα επανεκλεγεί πανηγυρικά.) Κι έτσι, όλοι θα είναι ελεύθεροι και ευτυχισμένοι και οι γονείς δε θα ταρακουνάνε τα παιδιά τους κάθε πρωί.

Μόνο που δε σας είπα τι είναι γριφάς. Οι γριφάδες είναι κάτι σαν τους δικούς σας συγγραφείς, γράφουν βιβλία με γρίφους και εδώ στην Κροαλία έχουν τα καλύτερα γκραβίλια. Βρίσκονται στην άκρη της πόλης τα γκραβίλια τους, είναι πολύ ήσυχα και βλέπουν τα τείχη και τις αναρριχητικές φραγκούλες. Αλλά δεν το κάνω μόνο για ένα ωραίο γκραβίλι με θέα. «Το επάγγελμά σου» λέει η κυρία Ενζίκα «δεν το διαλέγεις για τα λεφτά, αλλά για τη χαρά που σου προσφέρει». Κι ενώ γενικά δε συμφωνώ με τη δασκάλα μου (λυπάμαι, κυρία Ενζίκα!), σ' αυτό το σημείο παραδέχομαι πως έχει δίκιο. Καλύτερα να βρεις μια δουλειά που θα σ' αρέσει. Κι εμένα αυτή η δουλειά μου αρέσει πολύ: οι γριφάδες έχουν χιούμορ, είναι γενικά κουλ τύποι και τους συμβαίνουν τα πιο παράξενα πράγματα.

